

Arrest

nr. 51 552 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat advocaat A. VANHOECKE en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Surinamese nationaliteit te zijn, geboren op 29 mei 1991, dient op 8 mei 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van de Unie in, als bloedverwant in neerdalende lijn (zoon van een Nederlandse onderdaan). De visumaanvraag die verzoeker voordien indiende werd geweigerd op 22 januari 2010.

Op 31 augustus 2010 neemt de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing, die de bestreden beslissing vormt, wordt ter kennis gegeven op 8 september 2010 en luidt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 08.05.2010 door (D.C.Q.) (...) van Surinaamse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd in Nederland op 07.07.2005 definitief veroordeeld wegens openlijke geweldpleging. Na een eerdere aanvraag MW in Nederland die geweigerd werd, weigerde ook de dienst Visa van DVZ op 22.01.2010 het visum gezinshereniging van betrokkene omwille van openbare orde.

Gelet op de jonge leeftijd van betrokkene, de aard van de feiten waaruit blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een bedreiging vormt voor de openbare orde en de recentheid in datum van de feiten, primeert het persoonlijk belang niet boven het algemeen belang.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker ondermeer de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht verwijt verzoeker het bestuur ondermeer dat het niet heeft nagegaan welke concrete feiten verzoeker heeft gepleegd en welke de concrete veroordeling was om een toetsing aan artikel 43 van de Vreemdelingenwet te kunnen verrichten. De bestreden beslissing motiveert niet wat de "aard" van de feiten zijn die verzoeker gepleegd heeft en het bestuur deed geen enkel onderzoek, maar nam lukraak een beslissing van de ambassade over. Verzoeker stelt dat er geen sprake was van openlijke geweldpleging maar dat hij veroordeeld werd wegens "het vernielen/beschadigen van een garagepoort", feiten die hij op veertienjarige leeftijd pleegde. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 43,2° van de Vreemdelingenwet. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte vanuit dat omdat er sprake is van een veroordeling hieruit automatisch sprake een bedreiging van de openbare orde voortvloeit. Voorts verwijt verzoeker de bestreden beslissing de feiten als recent te aanzien terwijl deze meer dan vijf jaren oud zijn. Evenmin kan uit de motivering worden afgeleid wat de relevantie is van de "jonge leeftijd" van verzoeker. De concrete gegevens werden niet onderzocht en de bestreden beslissing werd niet zorgvuldig genomen.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig. De beslissing vermeldt geen enkel concrete feitelijke overweging.

Inzonderheid is de reden van de beslissing de volgende:

"Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd in Nederland op 07.07.2005 definitief veroordeeld wegens openlijke geweldpleging. Na een eerdere aanvraag MW in Nederland die geweigerd werd, weigerde ook de dienst Visa van DVZ op 22.01.2010 het visum gezinshereniging van betrokkene omwille van openbare orde.

Gelet op de jonge leeftijd van betrokkene, de aard van de feiten waaruit blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een bedreiging vormt voor de openbare orde en de recentheid in datum van de feiten, primeert het persoonlijk belang niet boven het algemeen belang."

Naast het feit dat voormelde motivering uiterst summier is, staat het als een paal boven water dat de dienst vreemdelingenzaken niet de moeite heeft genomen om het dossier te onderzoeken en om na

te gaan welke de concrete feiten zijn welke door verzoeker werden gepleegd, welke de concrete veroordeling was om deze dan te toetsen aan de uitzondering voorzien in artikel 43.

De DVZ spreekt van "de aard van de feiten waaruit blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een bedreiging vormt voor de openbare orde". Verder motiveert zij op geen enkele wijze welke de "aard" is van de feiten, welke de feiten zijn, eds. Het DVZ deed terzake duidelijk geen enkel onderzoek en nam gewoonweg lukweg een eerdere beslissing van de ambassade over.

Er is trouwens geen sprake van openlijke geweldpleging, maar het ten laste gelegde feit waarvoor verzoeker veroordeeld werd was 'het vernielen/beschadigen van een garagepoort'

Of in concreto voldaan is aan de uitzondering voorzien in artikel 43 van wet van 15.12.1980 en de perken die in ditzelfde artikel worden gesteld werd door de DVZ niet nagegaan, alvast niet gemotiveerd in haar beslissing.

Artikel 43 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voorziet:

"Art. 43. De binnenkomst en het verblijf mogen aan de E.G. -vreemdeling slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

2° de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen; "

Dit is juist was de DVZ doet: zij verwijst louter naar een veroordeling om te stellen dat er sprake is van een bedreiging van de openbare orde. Dit kan uiteraard niet en is zelfs in strijd met de inhoud zelf van artikel 43 2°: het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zichzelf geen voldoende motivering voor een weigeringsbeslissing!!

De Dienst Vreemdelingenzaken achtte het niet nodig om de concrete feiten en de concrete veroordeling te onderzoeken, teneinde na te gaan of aan de uitzonderingssituatie en de perk zoals voorzien in artikel 43 2° in concreto voldaan is en nam blijkbaar genoegen met een typeformulering zonder nader onderzoek. De motivering van de DVZ is blijkbaar de volgende: Er is een veroordeling dus is er automatisch sprake van een bedreiging voor de openbare orde.

Indien de DVZ had nagegaan welke de feiten en tenlastelegging waarvoor verzoeker werd veroordeeld door de Kinderrechter tot een werfstraf waren, is het duidelijk dat zij geenszins een weigeringsbeslissing kon nemen: het beschadigen/vernielen van een garagepoort tijdens het voetballen aan 14jarige leeftijd kan geenszins als een feit worden gekwalificeerd dat toelaat een weigeringsbeslissing te nemen om redenen van openbare orde en veiligheid.

Verder volgens de motivering van de DVZ, die lukweg de eerdere argumentatie van de Ambassade inzake de Visumaanvraag overnam, zouden de feiten recent zijn: "de recentheid in datum van de feiten". De DVZ deed blijkbaar ook al geen onderzoek naar de datum van de feiten. Feiten van 5 jaar geleden zijn niet recent te noemen. Ook hieruit valt duidelijk af te leiden dat het DVZ lukweg een eerdere argumentatie heeft overgenomen, zonder in concreto na te gaan wanneer de feiten werden gepleegd.

Tenslotte spreekt de DVZ ook van "de jonge leeftijd van betrokkene"zonder te motiveren in welke zin dit haar beslissing rechtvaardigt. Welke is de relatie tussen de jonge leeftijd (verzoeker is op heden 19 jaar en de feiten werden gepleegd aan 14-jarige leeftijd) en de bedreiging voor de openbare orde??? Dit is een raadsel. Dergelijke stereotiepe zinsneden voldoen niet aan de motiveringsplicht.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er geen enkele motivering wordt gegeven in welke zin voldaan is aan artikel 43 en de perk voorzien in 2° lid. De beslissing is slechts gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording zonder de concrete situatie na te gaan of enig ernstig onderzoek!!

De Dienst Vreemdelingenzaken diende minstens te preciseren welke concrete persoonlijke gedraging in hoofde van verzoeker in casu haar beslissing rechtvaardigt De vaststelling dat er een veroordeling is van de Kinderrechter heeft uiteraard niet d'office aanleiding tot een bedreiging van de openbare orde !!!!

Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische overwegingen, laat staan feitelijke overwegingen, aan de beslissing ten grondslag liggen.

Het is dan ook duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dient benadrukt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen woord rept over welke de precieze feiten zijn, welke de concrete veroordeling was, aan welke concrete leeftijd deze werden gepleegd en wanneer deze precies werden gepleegd.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Hoe dan ook gaat de dienst Vreemdelingenzaken gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak, waaruit duidelijk blijkt dat er in casu niet voldaan is aan de uitzonderingssituatie zoals voorzien in artikel 43 2°. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen.

Gelet op het uiterst summier karakter van de motivering en de ontstentenis van directe band met het concrete dossier van verzoeker, schendt de bestreden beslissing wel degelijk de motiveringsplicht zoals vastgelegd voorzien (i) in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) als beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij merkt op:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker verwijt verwerende partij niet te hebben onderzocht wat de concrete feiten zijn die door hem werden gepleegd en wat de concrete veroordeling was om deze dan te toetsen aan de uitzondering voor zien in artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt toe dat verwerende partij louter verwijst naar een veroordeling om te stellen dat er sprake is van een bedreiging van de openbare orde, wat volgens hem in strijd is met de inhoud zelf van artikel 43 2° van de vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker is het in casu totaal niet duidelijk welke juridische overwegingen, laat staan de feitelijke overwegingen aan de beslissing ten grondslag liggen en stelt dat de stereotiepe motivering niet adequaat en onvoldoende is.

Waar verzoeker een schending voorstelt van artikel 52 van de vreemdelingenwet, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat, enerzijds, verzoeker nalaat uiteen te zetten in welke mate dit artikel geschonden werd en, anderzijds, heeft dit artikel niets te maken met de situatie waarin verzoeker zich bevind. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Artikel 52 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan beslissen om de vluchtelingenstatus niet te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen aan de vreemdeling wanneer deze het Rijk probeert binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, aan de grens een asielaanvraag indient. (...)"

De verwerende partij heeft de eer om te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genoemde beslissing. Één eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers genomen in uitvoering van artikel 52 §4 vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij het recht op verblijf hem geweigerd wordt om redenen van openbare orde. De beslissing bevat zowel de wettelijke als feitelijke uiteenzetting in de motivering.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene

een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14 . 428)

De verwerende partij heeft een correcte toepassing gemaakt van de vigerende wetgeving en de interpretaties die ter zake courant zijn.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij heeft de eer te stellen dat aangezien de bestreden beslissing genomen werd op basis van alle gegevens in het administratieve dossier, kan haar geen onzorgvuldig gedrag verweten worden.

Waar verzoeker een uiteenzetting geeft in verband met artikel 43 2° van de vreemdelingenwet, verwijst verwerende partij naar haar uiteenzetting in het vierde middel.

Het eerste middel is niet gegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 52, §4, vijfde lid van de koninklijk besluit wet van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43 van de Vreemdelingenwet, met vermelding van een in Nederland opgelopen veroordeling van verzoeker.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, die in casu dient onderzocht te worden in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;"

Een maatregel gegrond op de openbare orde is gerechtvaardigd indien uit het persoonlijk gedrag van de vreemdeling blijkt dat hij een actuele, werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 27 oktober 1977, 30/77, Regina/ P. Bouchereau, punt 35; HvJ 19 januari 1999, C-348/96, Calfa, punten 22-25; HvJ 29 juni 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos, punt 66 e.v.). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid blijkt dat het persoonlijk gedrag een actuele bedreiging vormt van de openbare orde. De gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris dient de aard en de zwaarwichtigheid van de feiten die geleid hebben tot de veroordeling in acht te nemen en mag geen rekening houden met de strafrechtelijke veroordeling op zichzelf (RvS 31 juli 1998 nr. 75 504).

In casu blijkt uit het administratief dossier zoals het ter beschikking staat van de Raad dat de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris voor het nemen van de bestreden beslissing enkel beschikte over een *“Uittreksel Justitiële Documentatie”* van het Nederlandse ministerie van Justitie van 10 september 2009. Hieruit blijkt dat betreffende verzoeker wordt vermeld:

“Feit 1 artikel 246 Wetboek van Strafrecht

Art 47 lid 1 ahf/sub 1 Wetboek van Strafrecht

Maat. Klassif. Zedenzaak overig

Pleegdatum 06 december 2004 te Tilburg

(...)

Feit 2 Primair artikel 141 lid 1 Wetboek van Strafrecht

Art 141 lid 2 ahf/sub 1 Wetboek van Strafrecht

Maat. Klassif. Openlijke geweldpleging

Feit 2 Subsidiair art 350 lid 1 Wetboek van Strafrecht

Kwalificatie medeplegen van opzettelijk en wederrechtelijk enig goed dat geheel of ten dele aan een ander vernielen

Pleegdatum 8 februari 2005 te Tilburg

PV (...)

Feit 1, Feit 2 Primair vrijspraak

Feit 2 Subsidiair 20 Uren Werkstraf subsidiair 10 dagen Jeugddetentie”

Voorts bevindt zich in het dossier een faxbericht van 20 oktober 2008 van de consulaire afdeling te Paramaribo dat meldt dat verzoekers aanvraag geweigerd is door de Nederlandse autoriteiten wegens *“een tweetal zwaarwegende redenen: illegaal verblijf van 1996 tot 2005 en het feit dat hij in NL. onherroepelijk is veroordeeld wegens openlijke geweldpleging, wordt een gevaar voor de openbare orde geacht.”*

In het administratief dossier is de uitspraak van de jeugdrechter niet toegevoegd.

Het komt de Raad voor dat uit het geciteerde uittreksel blijkt dat verzoeker werd vrijgesproken met betrekking tot het misdrijf *“openlijke geweldpleging”* en slechts werd veroordeeld voor het misdrijf *“medeplegen van opzettelijk en wederrechtelijk enig goed dat geheel of ten dele aan een ander vernielen”*, zoals verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift. Omdat de motivering zich volledig steunt op een veroordeling wegens *“openlijke geweldpleging”* zijn de motieven van de bestreden beslissing onjuist. Het doorslaggevend motief mist feitelijke grondslag. Evenmin is de bestraffing (20 uren werkstraf) van dien aard dat hieruit op kennelijk redelijke wijze kan afgeleid worden dat het persoonlijk gedrag van verzoeker zijn verblijf ongewenst maakt om reden van openbare orde of nationale veiligheid, rekening houdend met verzoekers jonge leeftijd toen het misdrijf werd gepleegd op 8 februari 2005 (verzoeker was 14 jaar). De opmerkingen van de verwerende partij die beperkt zijn tot het uiten van algemene en theoretische beschouwingen doen hieraan geen afbreuk. Het gegeven dat de bestreden beslissing vermeldt dat verzoekers aanvraag in Nederland ook geweigerd werd vermag de feitelijke onjuistheid in de bestreden beslissing niet te herstellen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624). In casu wordt vastgesteld dat de

gemachtigde van de staatssecretaris niet is uitgegaan van de juiste gegevens zodat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954), wat in casu niet is gebeurd. De concrete gegevens werden niet op ernstige wijze onderzocht en er werd uitgegaan van een veroordeling voor een misdrijf waarvoor verzoeker werd vrijgesproken. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

In die mate is het eerste middel gegrond.

Aangezien deze onderdelen van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN